

I ens vam quedar sense crispetes...

=FALTA EL NOM DE L'AUTORA =

Campanya electoral des de l'òptica interna

Quan vaig arribar a la paradeta, ja hi havia la taula posada. Caixes amb fulletons, una bandera per envoltar la taula, i la furgoneta al darrera, aparcada en una zona de carga i descàrrega controlada per una aplicació informàtica, cosa que va provocar que el xofer de la furgo, en pocs minuts, després de descarregar i sense que ens adonéssim, hagués de buscar un lloc adient on estigués permès l'aparcament, no fos que en plena campanya sortíssim a les notícies multats per incívics...

De cop, apareix l'Elvira amb una cassola plena de crispetes calentones, acabades de fer i amb la sal adequada per a una dieta saludable. Evidentment les crispetes estaven pensades per a atreure les criatures tot sortint de l'escola, i, de retruc, els seus pares, als que ja teníem l'Agustí preparat per oferir-los els fulletons informatius del programa del nostre grup polític.

Fulletons que prèviament han estat supervisats pels consells de l'Agustí, que sempre ens insisteix que hem de fer propostes clares i concretes i menys filosofia. Això comporta bones estones de diàleg entre nosaltres.

Continuem on érem. A la nostra paradeta de barri a prop de l'escola i a pocs minuts de l'hora de la sortida.

Encara no han sortit les criatures quan comença a bufar un vent que ja podeu imaginar. Amb el poc pes de les crispetes i el de la bossa de paper que les envolta, van fugint pels diferents indrets de la taula i cap al terra. Mans ens falten als que estem al voltant per evitar tal escampada. La Montse s'ofereix a anar a buscar una caixa suficientment alta per què el vent no continuï fent fora les nostres crispetes, ja no tant calentones, que ens havia portat l'Elvira.

Montse marxa cap a la botiga de fruita i verdures del barri, que hi ha a pocs metres d'on tenim la nostra paradeta. Així continuem en la nostra tasca de difusió electoral de proximitat.

Només tenim la taula, hem vingut sense carpa, per la feinada que dona muntar-la i perquè sembla ja se'ns veu suficient per què s'adonin de la nostre presència, objectiu principal de la moguda d'aquesta tarda. Però val a dir que el fet de no muntar la carpa també ens ha exigut una bona estona de diàleg per prendre la decisió.

Amb pas rapidet, comencen a passar les mares, pares, àvies i avis camí cap a l'escola a recollir les criatures. La vivacitat del seu pas no impedeix que l'Agustí els hi vagi donant els fulletons informatius acompanyats de l'explicació pertinent. La majoria de les persones que interpel·lem són ben educades. S'aturen i escolten. Sempre hi ha algú que diu que no, també educadament.

El conflicte i l'enrenou apareixen en el moment de la sortida de l'escola. Sort que ja tenim de tornada a la Montse amb la caixa pertinent que facilita que les crispetes es mantinguin al seu lloc i el vent no faci de les seves.

Veiem com van pujant per la plaça les nenes i els nens, enjogassats, distrets, xerrant. Però la seva curiositat fa que ràpid es fixin en nosaltres, s'apropen i descobreixen les crispetes, o *palomites*, que és el nom com majoritàriament les coneixen.

Ara és quan no donem a coll! El Toni obre la paperina. Jo, amb la paleta que la molt previsor Elvira ha portat, ompló les paperines. M'avisen que no n'hi posi tantes, que n'hi ha d'haver per a tothom. L'Elvira i la Montse fan la mateixa tasca que el Toni i jo.

Cada vegada arriben més criatures. I passa que s'acaben les crispetes. Em sobte com els nens i nenes que tinc al davant accepten la realitat i se'n van a jugar a la plaça, mentre esperen la promesa de l'Elvira que, en poca estona, tornarà amb més crispetes.

L'espera se'ns fa llarga.

Per fi arriba. Tornem a estar envoltades de criatures. Ara ja alguns, amb certa picaresca, ens diuen que no n'han menjat, o que són per la seva cosina, que és a la plaça. Altres que em diuen que no m'ho cregui, que és mentida...

Com era d'esperar, tornem a quedar-nos sense, ara ja definitivament. S'acaben les crispetes i s'acaba l'interès en la nostra paradeta. Ens quedem soles, sense gent que passi per davant. La moguda escolar ja s'ha acabat. Les criatures amb els seus pares s'han dispersat. De cop, ens hem quedat sense persones al nostre voltant, tal qual ha passat amb les crispetes, com si el vent inicial hagués fet de les seves. I aquest cop no hem tingut prou mans ni caixes per retenir l'interès per la nostra campanya electoral.

Però tenim l'Agustí content perquè, mentre nosaltres estàvem atabalades i distretes amb les nenes i nens, ell ha pogut repartir fulletons explicant les nostres propostes "concretas" als adults acompanyants de les criatures que estaven pendents de rebre la nostra paperina amb crispetes.

(bolis, xerrades amb mares, nens que s'esperen i fan el torn que els hi toca, la picaresca de tornar dient que no n'han menjat o que són per la seva cosina, i una pel rere dient que no m'ho cregui que no és veritat...

Pedres per aguantar els papers que volen

Moment en que ja no hi ha ningú,

Poc interès en venir

Companyerisme d'aquests moments de col·laboració entre els candidats
membres del grup

Descripció de dues hores de campanaya Idea de donar valor a la cuina, al què
hi ha rere una campanya